

Толерантні вуха

Дмитро Павличко

Бомба розірвалася в Атланті!
Кров стоїть в розбитім діаманті,
Цілий світ клекоче! Білий Дім
Тяжко тужить. Рятувать ходім,
Та при тім не згадуймо Бамута,
Ні Урус-Мартана, ні Шалі,
Ні Шатоя, де чеченська рута —
Кров цвіте в калюжах на землі.
Хай Росія ту Чечню терebить,
Хай літає чорнокрилий лебідь
Над стражденним краєм досхочу, —
Не доводьмо Біла до плачу.
Бо ж йому Чечня болить так само,
Та цього не демонструє він;
Там — Сараєво, а там — Гуантанамо,
Там — з Атланти чути скорбний дзвін.
Отже, будьмо дуже обережні,
Як бувають завжди незалежні,
Співчуваймо і ганьбим терор,
Та не той московський людомор,
Що скидає бомби на аули,
Атакує танками бабусь...
В Білім Домі про таке й не чули,
А як чули, то мовчать чомусь.
Отже, й нам належиться мовчати
І катів Ічкерії влещати,
Затикати совісті уста
І в брехні звиватись, як глиста!
Треба довести, що толерантні,
Маєм вуха й зовсім не дурні, —
Чуєм бомби вибух десь в Атланті,
Та не чуєм криків із Чечні!